

ESTER

• 71e Jargang • Nummer 4

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING BOYD K. PACKER
van de Raad der Twaalven

Sommigen van jullie jongeren hebben om zo te zeggen in je opstandigheid de trosen losgegooid. Misschien heb je zelfs de band met je familie verbroken en ben je op drift geraakt op de levenszee. Nu is het best mogelijk dat het de juiste zee is waarop je rondzwakt, en misschien zit je ook wel in de juiste boot, maar toch zou je wel eens kunnen proberen je net aan de andere kant uit te werpen. Een paar andere mensen waren ook eens aan het vissen aan de verkeerde kant van het schip.

„En Hij zeide tot hen: Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden. Zij wierpen het dan, en konden hetzelfde niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.” (Joh. 21:6.)

Als wij zeggen dat er aan je geestelijke behoefte kan worden voldaan, dan hoop ik dat je die mogelijkheid niet van de hand wijst of er de spot mee drijft. „Kraak het niet af voordat je het beproefd hebt” is een goede raad. Als je het niet eens geprobeerd hebt, kan je er ook nog niet over meepraten. Dat moet je toch zeker eerlijk toegeven.

Misschien zul je zeggen dat je wel eens naar de kerk bent geweest, dat je het met de godsdienst hebt geprobeerd, maar dat het je niet bevredigde. Dat is niet zo'n wonder. Het is niet in al die kerken te vinden, weet je, alleen maar een vleugje van het ware. Het wezen ervan, de volheid, is maar op één plaats te vinden. Misschien heb je er hier, op die ene plaats, wel naar gezocht en het toch niet gevonden. Ik herhaal dan ook, je zou wel eens kunnen proberen aan de rechterzijde te vissen.

Niemand kan je dwingen van dit levende water te proeven. Het kan alleen tot je komen als je er zelf in toestemt. Er zijn in dit opzicht geen dienstplichtigen, maar alleen vrijwilligers.

Als je het wilt vinden, moet je er meer, duizendmaal meer voor betalen dan je ooit tevoren hebt betaald, je moet verder reiken dan je ooit hebt gedaan en meer moed en zelfbeheersing aan de dag leggen dan je ooit hebt gehad, maar nadat je dit alles hebt opgebracht, krijg je de belofte:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat ik ben;
„En dat ik het ware Licht ben, Dat ieder mens verlicht, die in de wereld komt.”
(L. en V. 93:1 en2.)

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de ring Holland

April 1971
71e Jaargang · Nummer 4

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de ring Hol-
land: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

INHOUD

Een boodschap van het Eerste Presidentschap	99
De dag waarop de Kerk werd georganiseerd, Doyle L. Green	103
Een beoordeling van de figuur van Joseph Smith, B. H. Roberts	121
Emma Ray Riggs McKay, 1877-1970	122
Thorpe B. Isaacson, 1898-1970	123
DE kleine STER: Een nacht om moedig te zijn, Margery Cannon	25
Heb vertrouwen, Lucile C. Reading	31

OMSLAG:

Dit schilderij van William Whitaker brengt een voorval in beeld waarvan sprake is in het artikel „De dag waarop de Kerk werd georganiseerd” van de hand van Doyle L. Green, dat begint op blz. 103. De profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery zijn hier afgebeeld tijdens de bevestiging van de vader van de profeet.

Een boodschap van het

Eerste Presidentschap

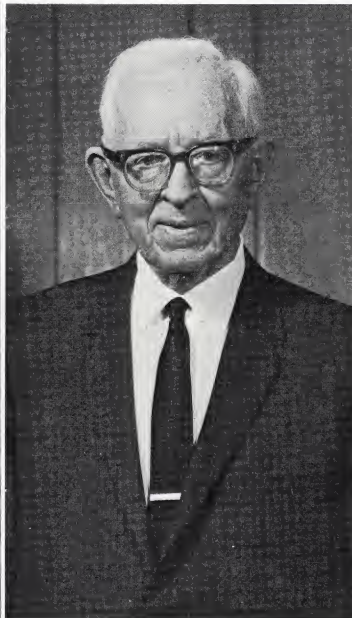
President Joseph Fielding Smith

Mijn geliefde broeders en zusters,
Het is een zeldzame gelegenheid om via dit tijdschrift de leden van de Kerk overal ter wereld te kunnen bereiken.

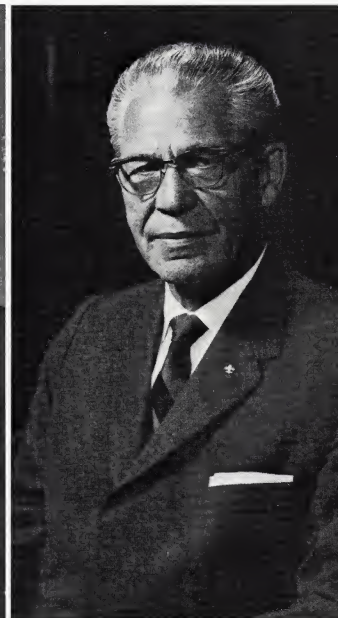
Misschien mag ik u nog eens herinneren aan wat u al vaker hebt gelezen, nl. welk een voorname factor het gezin eigenlijk is in het allesoverkoepelende plan van onze Vader in den hemel. Feitelijk bestaat de hele kerkelijke organisatie alleen om het gezin en de leden daarvan te helpen hun verhoging in de eeuwige heerlijkheid te bereiken.

President N. Eldon Tanner

President Joseph Fielding Smith

President Harold B. Lee

De eenheid en de toewijding van het gezin aan het Evangelie zijn zó belangrijk dat de duivel zich in hoofdzaak toelegt op de vernietiging van het gezinsleven in onze maatschappij. Van alle kanten worden aanvallen ondernomen op de oorspronkelijke rechtsheden van het gezin als de grondslag van al wat in het leven goed en verheven is. Van particuliere en overheidszijde ondernomen pogingen om de gezinsgrootte te beperken, soms onder het mom van de wereld voor overbevolking te willen bewaren, vinden meer en meer ingang, ook bij heiligen der laatste dagen. Deze pogingen omvatten thans ook voorstellen om een soort wettelijke boete op het hebben van meer dan twee kinderen te stellen. De vernieuwing van de wetten op de abortus over de hele wereld duidt op de bestaande verachting van de heiligheid van het leven. Gezinnen worden uiteengerukt door een toenemend gebruik van bij de wet verboden drugs en door het misbruik van wettelijk toegestane middelen, minachting voor het gezag door steeds meer jongeren begint gewoonlijk met gebrek aan respect voor ouders en ongehoorzaamheid thuis. Algemeen gerespecteerde tijdschriften verkondigen dat het moederschap een fabeltje is en verdedigen de meer radikale opvattingen van de beweging tot bevrijding van de vrouw.

Nu de machten van het kwade op de enkeling aanvallen om hem los te rukken van de grondslagen van zijn gezinsleven, is het zaak dat de ouders van de Kerk de familiebanden handhaven en verstevigen. Mogelijk zijn er wel enkele zeer krachtige persoonlijkheden die het zonder de steun van een gezin kunnen uithouden, maar verreweg de meesten van ons hebben wel behoefte aan de liefde, de leiding en de aanvaarding die uitgaan van hen die heel veel om ons geven.

De voornaamste functie van het tehuis van een heilige der laatste dagen is ervoor te zorgen dat elk gezinslid het zijne bijdraagt tot het scheppen van die atmosfeer en omstandigheden waarin ieder meer naar de volmaking kan toegroeien. Van de ouders vereist dit een veel grotere toewijding van tijd en energie dan nodig is voor het uitsluitend voorzien in de stoffelijke noden van hun kinderen. Voor de kinderen betekent dit dat zij de natuurlijke neiging tot egoïsme moeten beteugelen.

Besteedt u evenveel tijd aan de bevordering van het welslagen van uw gezin en huiselijk leven als aan het streven naar succes in uw maatschappelijk en beroepsleven? Zijn uw beste creatieve krachten gewijd aan de belangrijkste eenheid in de samenleving, het

gezin? Of is uw omgang met uw gezinsleden alleen maar een sleur en een ondankbaar onderdeel van uw leven? Ouders en kinderen moeten bereid zijn hun verantwoordelijkheid ten aanzien van de overige leden van hun gezin op de eerste plaats te stellen om gezamenlijk in gezinsverband de hoogste heerlijkheid te kunnen bereiken.

Nog een enkel woord over de verschillende van de Kerk uitgaande programma's, die u hierbij behulpzaam willen zijn. Sinds 1965 verschaft de Kerk lessen voor de gezinsavond. Ouders die de grote steun negeren die hun hierin wordt geboden, spelen op onverantwoorde wijze met de toekomst van hun kinderen.

Ook dit orgaan, De Ster, waardoor deze boodschap aan u wordt overgebracht, is een poging van de zijde van de Kerk om afzonderlijke mensen en gezinnen dichter bij de Heer te doen blijven. Van dit tijdschrift kan een grote invloed ten goede uitgaan, mits u het wilt lezen. In de loop der maanden helpt het u uw getuigenis op te bouwen en leert u het hoofd bieden aan de moeilijkheden van deze wereld. Ook jongeren in de Kerk die het in handen krijgen zullen erdoor worden aangespoord en gesterkt, daar er eveneens activiteiten, verhalen en artikelen in staan die speciaal voor hen bestemd zijn.

Broeders en zusters, wij leven in een wonderbaarlijke tijd. Er zijn heerlijke zegeningen verbonden aan het deelgenootschap van deze laatste bedeling. Er zijn echter ook geweldig moeilijke opdrachten en verzoeken. Ik bid dat onze hemelse Vader ons allen de kracht zal geven om datgene te bereiken waartoe wij eigenlijk in staat zijn. Ik roep Zijn Geest aan over de woningen van onze kerkleden, opdat daarin liefde en harmonie gevonden mogen worden. Moge ons aller Vader onze gezinnen beschermen en verhogen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

President Harold B. Lee

Het is de bedoeling dat ik deze korte opmerkingen in 't bijzonder tot de jeugd van de Kerk richt - tot jullie, jongens van de Aäronische priesterschap, jullie bijenkorf-, OOV- en lauwermeisjes en jullie, jonge volwassenen op studentenleeftijd.

Het is al bijna afgezaagd geworden te zeggen dat wij op het ogenblik leven in een gewichtig tijdperk van de wereldgeschiedenis, maar dit is waar, en dit

moeten wij steeds bedenken in onze strijd om de moeilijkheden van het leven te overwinnen.

Omdat wij het voorrecht hebben juist in deze tijd te mogen leven, komen we wel eens te staan voor hevige beproevingen van ons geloof. Misschien zijn wij tegenwoordig meer dan ooit tevoren in de verzoeking het geloof van onze vaderen overboord te werpen.

De apostel Paulus verkondigde eens: „Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels. Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.“ (Ef. 6:11-12.)

Met deze woorden wilde Paulus te kennen geven dat wij in dit leven onze dodelijkste strijd niet te voeren hebben met menselijke vijanden, die ons met geweren of bommenwerpers kunnen vernietigen, maar met vijanden die vanuit de duisternis toeslaan en voor de menselijke zintuigen niet waarneembaar zijn. In hetgeen hij verder hiervan zegt, beeldt de apostel Paulus ons mensen uit als krijgers, die bekleed zijn met de noodzakelijke wapenrusting ter bescherming van de vier delen van het menselijk lichaam die door Satan en zijn legerscharen het meest kwetsbaar zijn bevonden, en op welke plaatsen de vijanden der gerechtigheid de menselijke ziel kunnen binnendringen: „Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid;

„En de voeten geschoeid hebbende met de bereidheid van het Evangelie des vredes;

„En neemt den helm der zaligheid . . . “ (Ef. 6:14, 15 en 17.)

Waarheid moet de stof zijn waaruit de gordel rondom je lendenen moet zijn vervaardigd, wil je deugd en levenskracht beveiligd zijn. Jullie moeten er allen naar streven jezelf waardig te houden om straks in de tempel voor tijd en alle eeuwigheid het nieuw en eeuwigdurend huwelijksverbond aan te gaan.

Hoe staat het nu met de metalen borstplaat die je hart, of je levensgedrag moet beschermen? Deze moet gemaakt zijn van een stof die rechtschapenheid heet.

Een rechtschapen mens streeft naar verbetering van zichzelf in de wetenschap dat hij zich dagelijks moet bekeren van hetgeen hij heeft misdaan of verzuimd. Zijn lichaamskracht wordt niet verspild door de zware eisen van een losbandig leven; zijn

verstand wordt niet verduisterd door de dwaasheden van de jeugd, maar hij heeft een helder inzicht, een scherp verstand en een sterk lichaam.

Je voeten, die je doelstellingen of oogmerken in het leven voorstellen, moeten zijn geschoeid met „de bereidheid van het Evangelie des vredes.“ Bereidheid is de weg tot de overwinning, en „eeuwige waakzaamheid is de prijs voor de veiligheid.“ Hetzij bij het spreken of bij het zingen, in lichamelijke of geestelijke strijd, de zege is aan hem die erop voorbereid is.

Nu komen we toe aan het laatste stuk van de wapenrusting van de profetische leraar. We moeten „de helm der zaligheid“ op ons hoofd zetten. Ons hoofd ofwel ons verstand is het lichaamsdeel dat alles bestuurt en beheerst. Dit moet goed tegen de vijand zijn beschermd, want „zoals iemand denkt in zijn hart, zo is hij ook.“ Zaligheid betekent het eeuwige licht bereiken om in de tegenwoordigheid van God de Vader en van Zijn Zoon te mogen leven als beloning voor een deugdzzaam leven in de sterfelijkheid. Als het doel van de zaligheid ons altijd voor de geest staat als het hoogste dat moet worden bereikt, zullen wij ons in ons denken en in onze beslissingen waardoor onze daden worden bepaald, altijd verzetten tegen al wat die heerlijke toekomstige staat in gevaar kan brengen.

Het is een genot om in deze tijd jong te mogen zijn. De volheid van het Evangelie is op aarde en alle zegeningen van de Heer zijn verkrijgbaar voor hen die er de prijs voor willen betalen.

Ik besef heel goed dat je wel eens geneigd kunt zijn je te laten ontmoedigen bij het zien van het geweld, de zedeloosheid, de onkuisheid, oorlogen en andere kwaden van het hedendaagse leven, maar ik zeg tot jullie, jonge broeders en zusters, geef de moed niet op! Het Evangelie van Jezus Christus heeft een antwoord op al deze vraagstukken, en het is jullie taak en opdracht om stand te houden. Geniet dus van je jeugd, maar „doet aan de gehele wapenrusting Gods“ en stel je tewege tegen die dingen van de wereld die je getuigenis teniet willen doen en je de kans willen ontnemen hier een groots werk te verrichten. Dat de Heer jullie moge behoeden en zegenen, en je de kracht zal geven de verleiding te weerstaan, en de vaste wil om het beste van je leven te maken, zodat je er tot in alle eeuwigheid de vruchten van kunt plukken, is mijn nederig gebed in Jezus' naam.

Amen.

President N. Eldon Tanner

Jongens en meisjes, jullie groeien op in een verrukkelijk opwindende tijd. Een paar jaar geleden dachten de meeste mensen nog dat het nooit mogelijk zou zijn mensen op de maan te doen landen, deze en andere gebeurtenissen via kleurentelevisie overal ter wereld in de huiskamers te kunnen volgen, en maar een knop te hoeven omdraaien om op hetzelfde ogenblik warmte, licht of koelte te verkrijgen. Wat zijn jullie gezegend om in deze dagen te mogen leven!

Jullie zijn bovendien gezegend omdat je weet wie je bent en waarom je hier bent. De meeste jongens en meisjes van tegenwoordig en zelfs volwassenen zijn niet bekend met deze twee belangrijke feiten: wie ze zijn en waarom ze hier zijn. Ze weten niet zoals jullie dat ze kinderen van onze hemelse Vader zijn, die deze prachtige wereld heeft bedacht en het ons mogelijk gemaakt heeft geboren te worden, op te groeien en meer gelijk Hem te worden en als Zijn Zoon Jezus Christus.

Ze beseffen niet dat Jezus Christus in deze tijd aan het hoofd van Zijn kerk staat, maar dat weten wij wel! Juist omdat wij dit en vele andere dingen van Hem weten, moeten wij Hem vast en zeker allemaal beter kennen en liefhebben dan andere jongens en meisjes of zelfs volwassenen in de hedendaagse wereld.

Het belangrijkste dat Jezus Christus ons leerde toen Hij op aarde was, is dat wij elkaar moeten liefhebben. Hij heeft ons gezegd dat de liefde „uit God“ is en gebod ons elkander lief te hebben. (Zie 1 Joh. 4:7.) De profeet Mormon heeft gezegd: „ . . . ik ben vervuld van naastenliefde . . . daarom zijn mij alle kinderen gelijk; daarom heb ik kleine kinderen lief met een volmaakte liefde . . . “ (Moro. 8:17.) De volmaakte liefde is natuurlijk die welke onze hemelse Vader en Jezus een ieder van ons toedragen. Hun liefde is zo groot dat we ons daar in de verste verte geen voorstelling van kunnen maken.

Hun liefde wordt waarschijnlijk nog het dichtst benaderd door de grote liefde die je ouders voor jullie koesteren. Zij hadden je al lief nog voordat je geboren was. Toen jullie tenslotte uit je hemelse woning tot hen gekomen waren, bezorgden jullie hun grote vreugde - een vreugde die je eenmaal ook zult

voelen als je zelf vader of moeder wordt. Naarmate je groter wordt neemt de liefde van je ouders toe en er komt nooit een eind aan hun liefde voor jullie.

Het gebeurt wel eens dat je ouders neen tegen je moeten zeggen als je juist zo graag had gewild dat ze ja zeiden. Dan zeggen ze neen alleen omdat ze van je houden en weten dat wat je vroeg, onverstandig was. Wat je verlangt kan wel eens onbillijk zijn tegenover andere gezinsleden, en soms zou het regelrecht in strijd zijn met de wetten van onze hemelse Vader. Zijn wetten zijn ons tot leiding, bescherming en versterking gegeven, om ons blijdschap te geven en een zin in het leven te doen ontdekken.

Als je echt liefhebt, krijg je liefde terug ook. In de tijd van de profeet Joseph Smith stelden vele kerkelijke leiders hem de vraag waarom hij zoveel mensen tot zich wist te trekken die verlangden hem te volgen ondanks het lijden dat ze dan te verduren kregen. Hij gaf ten antwoord: „Omdat ik het beginsel der liefde bezit . . . wat ik de wereld kan aanbieden is een goed hart en een liefderijke hand.“ „*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz 331.)

Hoe kun je je leren houden aan het gebod elkaar, je ouders, je broers en zusters en je vrienden lief te hebben? Iemand heeft eens gezegd dat we leren spreken door te spreken en studeren door te studeren, dat we leren lopen door te lopen en zo leren we ook lief te hebben door lief te hebben. We moeten onze liefde voor de mensen in onze omgeving tot uitdrukking brengen door iedere dag tegen hen te zeggen dat we van ze houden en dan ook te menen wat wij zeggen. Soms is het zelfs nog belangrijker de mensen te tonen dat wij ze liefhebben dan alleen maar te zeggen: „Ik houd van jou.“

Als wij hun echter onze liefde verklaren en ook laten zien dat we liefde voor hen koesteren door vriendelijk, attent en voorkomend te zijn, dan kunnen onze woningen stuk voor stuk stukjes van de hemel worden.

Ja, het is inderdaad een verrukkelijk opwindende tijd om in te leven, maar er zijn ook vele moeilijkheden voor de in de hedendaagse wereld opgroeiende jongens en meisjes. Er zijn vele mensen en dingen die je kunnen verleiden, te vergeten wie je bent en waarom je hier op aarde bent. Als je maar altijd onthoudt, dat alles goed met je zal zijn als je leeft zoals je ouders je dat hebben geleerd, en eveneens je onderwijzers, onze hemelse Vader en Jezus, die je bovenal liefhebben. Dit bid ik voor jullie in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

De dag waarop de Kerk werd georganiseerd

DOOR DOYLE L. GREEN

Het was de zesde dag van april in het 1830ste jaar van onze Heer. De plaats van handeling was een van houtblokken gebouwde boerderij in Fayette (Seneca County, New York) die toebehoorde aan Peter Whitmer. De gebeurtenis was de organisatie van de Kerk van Jezus Christus in deze bedeling.

De organisatie van de een of andere kerk kan al dan niet een belangrijke gebeurtenis zijn, want in de loop van de laatste anderhalve eeuw zijn in de Verenigde Staten vele dozijnen kerken ontstaan, maar de wederoprichting en de formele organisatie van Gods ware kerk op aarde is een gebeurtenis van zo overwegend belang en van zo verstrekkende betekenis dat het de belangstelling zou moeten wekken van ieder mens in deze tijd.

Vrijwel iedereen die dat verlangt kan een kerk organiseren en als hij aan de daarvoor gestelde vereisten voldoet zou hij die kerk wettig kunnen laten erkennen. Er bestaat echter nog een groot verschil tussen het door de landswetten laten erkennen van een kerk en het verkrijgen van een erkenning van Godswege. Wil die kerk door God worden goedgekeurd en geheiligd, dan moet het Zijn Kerk zijn en onder Zijn leiding worden georganiseerd.

Amos, de profeet vanouds heeft eens gezegd: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn

verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“ (Amos 3:7.) Voorts verkondigde de apostel Paulus in zijn brief aan de Hebreëen: „... niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron.“ (Heb. 5:4.)

De Heer had Zijn wil aan een jonge profeet geopenbaard, en Hij had hem geroepen evenals Hij Aäron en andere profeten in de loop van de wereldgeschiedenis geroepen had. Onder leiding van de Heer presideerde deze jonge profeet over de gebeurtenissen van die aprieldag in 1830 en leidde die. Zijn naam was Joseph Smith jr. Hij was pas 24 jaar oud. In de tien voorafgaande jaren had de Heer hem langzamerhand voorbereid op de taak die hij thans vervulde.

Als veertienjarige jongen had Joseph, in verwarring gebracht door de vraag bij welke kerk hij zich moest aansluiten, door middel van een gebed ernstig om leiding gevraagd, waarop God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus hem in een visioen verschenen waren en hem geboden hadden zich bij geen van die kerken aan te sluiten, „want ze waren alle verkeerd . . . (en) al hun geloofsbelijdenissen (waren) een gruwel in Zijn ogen,“ immers . . . „zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar

zij verloochenen de kracht er van.“ (JS. 2:19.)

Het nieuws dat de Heer tot een veertienjarige jongen had gesproken werd met veel opwinding, maar met weinig verdraagzaamheid ontvangen door de bevolking van het westen van de staat New York. Geen wonder ook. Zo iets had men nog nooit gehoord. God had Zich vele generaties lang niet aan de wereld geopenbaard, ja, zelfs eeuwenlang niet. Algemeen werd aangenomen dat de hemelen gesloten waren. Toch waren zij die de jongeman goed kenden ervan onder de indruk gekomen. Joseph was eerlijk en oprecht, vroom en verstandig. Hij had in alle oprechtheid gezocht naar de ware kerk van God. Het grote aantal zgn. christelijke sekten en de uitermate grote verscheidenheid van hun leringen geven blijk van de verwarring die in de godsdienstige wereld heerste. Waar was de waarheid? Was het zo onlogisch te denken dat een liefhebberend Vader die Zijn kinderen tot dusverre door de verschillende bedelingen had geleid opnieuw tot een mens zou spreken?

Vier jaren gingen voorbij, waarna de jonge Joseph nog een bezoek van een hemelse boodschapper kreeg, die zich Moroni noemde en die hem meedeelde dat God een belangrijk werk voor hem te doen had. In een naburige heuvel waren enige gouden platen opgeborgen, die de volheid van het eeuwig Evangelie bevatten.

Hij zou het heerlijke voorrecht mogen hebben de lettertekens van die platen te vertalen en een werktuig in Gods handen te zijn om het Evangelie te herstellen en de ware kerk opnieuw te organiseren.

Toen hij volgens de aanwijzingen van Moroni naar een naburige heuvel ging, vond Joseph daar de platen in een stenen kist met een ronde stenen deksel die ze eeuwenlang tegen de elementen had beschermd.

Terwijl Joseph de schat probeerde te verwijderen, werd hem gezegd dat het nog niet zover was dat hij de platen mocht meenemen, maar dat hij vier jaar achtereen ieder jaar terug moest keren om instructies te ontvangen, waaruit hij zou vernemen „op welke wijze Zijn (Gods) koninkrijk in de laatste dagen moest worden bestuurd.“ (Zie JS. 2:53-54.)

Tenslotte nam Joseph de platen in ontvangst, en op 7 april 1829 begon hij in ernst te werken aan de vertaling van de platen, waarbij een jonge schoolonderwijzer, Oliver Cowdery genaamd, optrad als zijn secretaris. Nog geen drie maanden later was het kolossale vertaalwerk voltooid, en de eerste opslag van de uitgave, het Boek van Mormon genaamd, kwam vroeg in de lente van 1830 van de drukpers.

Telkens als er onder het vertalen een vraag opkwam, deden de twee jongemannen navraag bij de Heer en ontvingen op die wijze veel voorlichting en onderricht. Zo werd er bijv. in menige passage bekendgemaakt dat de doop onontbeerlijk was voor de zaligheid. Dit wisten ze ook uit de Bijbel al, maar toch waren ze geen van beide gedoopt. Toen ze de Heer hiernaar vroegen, kwam er een boodschapper uit de hemel, die zei dat zijn naam

Johannes was — hij heette Johannes de Doper — en legde hun de handen op het hoofd, bevestigde het Aäronische priesterschap op hen en gebod hun elkander te dopen.

Ze ontvingen, al naar gelang dit nodig was voor de voortgang van het werk, verdere voorlichting en gezag, waaronder ook het Melchizedekse priesterschap.

Begin april 1830 ontving de jonge profet een openbaring die bekend is geworden als afdeling 20 van het boek *Leer en Verbonden*. Deze wordt vaak aangeduid als een „openbaring betreffende de organisatie en het bestuur der Kerk.“ Hierover schreef Joseph de profet: „Wij verkregen van Hem (Jezus Christus) het navolgende door de geest van profetie en openbaring, hetgeen ons niet alleen veel onderricht gaf, doch ons tevens de juiste dag aanduidde, waarop wij volgens Zijn wil en gebod Zijn kerk opnieuw hier op aarde moesten organiseren.“ (Zie het opschrift boven afd. 20.)

Het eerste vers van deze openbaring luidt: „Het ontstaan van de kerk van Christus in deze laatste dagen geschiedde achttienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus. De kerk wordt door de wil en geboden van God op juiste grondslag en in overeenstemming met de landswetten georganiseerd en gesticht op de zesde dag van de vierde maand, welke maand April wordt genoemd.“

Men kan deze openbaring niet bestuderen zonder dat men geweldig geïmponeerd wordt door de kennis en het begrip die de Heer des hemels op Zijn dienstknecht had uitgestort betreffende aangelegenheden die van het hoogste belang waren voor de zaligmaking van de mens en de

wederoprichting van het Koninkrijk Gods op aarde. Dit scheen althans ten dele een nieuwe bevestiging en bekrachtiging te zijn van de reeds eerder door de Heer aan de jonge Joseph verleende kennis en voorlichting.

Onder de machtige waarheden en onderrichtingen die in deze openbaring werden ontvangen bevonden zich de volgende:

1. God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus bestaan werkelijk. God is een oneindig, van eeuwigheid tot eeuwigheid bestaand wezen, de ontwerper van hemel en aarde en van al wat daarin is.
2. De mens is naar het beeld en de gelijkenis van God gemaakt.
3. De levende en waarachtige God is het enige wezen dat de mens moet aanbidde.
4. De Heilige Geest geeft getuigenis van de Vader en de Zoon.
5. De mens is door overtreding van de wetten van God zinnelijk en duivels geworden.
6. God heeft Zijn kinderen waarlijk lief.
7. God heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven „opdat allen, die zouden geloven en in Zijn heilige naam worden gedoopt, en in geloof tot het einde toe volharden, zalig zouden worden.“ (L. en V. 20:25.)
8. God heeft voor Zijn kinderen het beginsel van bekering tot vergeving van hun zonden ingesteld.
9. Nadat zij zich waarlijk van hun zonden hebben bekeerd, moeten alle mensen worden gedoopt. (Het bij de doop uit te spreken gebed is voorgescreven.)
10. Een kind moet eerst „tot de jaren van verantwoordelijkheid voor God zijn gekomen“ en in staat zijn zich te

Whistler

Joseph Smith sr. arriveert bij het huis van de Whitmers om deel te nemen aan de belangrijke gebeurtenissen. De vader van de profeet was de eerste die het verhaal van de verschijning van de Vader en de Zoon in het heilige bos hoorde en geloofde.

bekeren alvorens het kan worden gedoopt.

11. Zij die gedoopt zijn moeten tot leden van de Kerk worden bevestigd door handoplegging voor de gave van de Heilige Geest door hen die het gezag daartoe bezitten.

12. Men moet naar behoren worden geroepen en geordend door iemand die gemachtigd is om de verordeningen van de Kerk te bedienen.

13. God spreekt waarlijk met Zijn profeten en zendt boodschappers uit om hen te dienen.

14. Het Boek van Mormon werd door goddelijke macht aan het licht gebracht en vertaald.

15. Het Boek van Mormon bevat een verslag van de volheid van het Evangelie van Jezus Christus.

16. Het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon bewees de wereld „dat de heilige Schriften wáár zijn, en dat God inderdaad mensen inspireert, en hen tot Zijn heilig werk roept, zowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in geslachten vanouds; Daardoor aantoonend, dat Hij dezelfde God is, gisteren, heden en voor eeuwig.“ (L. en V. 20:11 en 12.)

17. Allen die geloven, vertrouwen hebben en in gerechtigheid werken, zullen het eeuwige leven verwerven.

18. In de Kerk dient de gewoonte van algemene instemming te worden gevolgd.

19. De plichten van ouderlingen, priesters, leraars, diakenen en leden van de Kerk zijn aangegeven.

20. Er is nadrukkelijk gewezen op het belang van het avondmaal ter gedachtenis van de Here Jezus.

21. De wijze waarop het avondmaal moet worden bediend, de daarbij te gebruiken gebeden zijn voorgeschreven.

Bijna een jaar tevoren, in juni 1829, had de Heer Joseph Smith en Oliver Cowdery de handelwijze aangeduid die gevolgd moest worden bij het organiseren van de Kerk, maar Hij gelastte hen de juiste tijd af te wachten. In Joseph Smiths *History of the Church* lezen we: „... wij hadden nog niet veel tijd in plechtig en vurig gebed doorgebracht, toen de stem des Heren tot ons in de kamer kwam en ons beval, dat ik Oliver Cowdery tot ouderling van de Kerk van Jezus Christus zou ordenen, en dat hij mij ook tot hetzelfde ambt zou ordenen; vervolgens anderen te ordenen, al naar ons dit van tijd tot tijd zou worden opgedragen. Er werd ons echter geboden onze ordening uit te stellen tot op een tijdstip dat het doenlijk zou zijn onze broeders die reeds gedoopt waren en die nog gedoopt moesten worden, in vergadering bijeen te krijgen, waarbij wij hun goedkeuring moesten hebben om ... elkaar te ordenen, en hen door stemming te laten beslissen of zij ons als godsdienstige leraars wilden aanvaarden of niet, bij welke gelegenheid ons eveneens werd geboden brood met hen te zegenen en te breken, en ook wijn te nemen, die te zegenen en met hen te drinken; daarna moesten wij overgaan tot het ordenen van elkander overeenkomstig het gebod; vervolgens moesten wij de namen afroepen van de mannen die wij moesten ordenen zoals de Geest het ons ingaf, en na hun ordening moesten wij assisteren bij het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes bij allen die reeds eerder waren gedoopt, en dit alles moesten wij doen in de naam des Heren.“ (DHC 1:60-61.)

Eindelijk brak het vastgestelde uur

Emma Smith, de vrouw van de profeet, en Jerusha, de vrouw van Josephs broer Hyrum, arriveren voor de vergadering.

aan. Behalve door Joseph en Oliver werd de vergadering bijgewoond door nog vier andere mannen, die waren uitgekozen om leden van de Kerk te worden, „in overeenstemming met de landswetten.“ (L. en V. 20:1.) In *History of the Church* zijn hun namen opgenoemd als Hyrum en Samuel H. Smith, broers van Joseph, en David en Peter Whitmer jr., zonen van de man die zijn woning beschikbaar had gesteld voor deze oprichtingsvergadering. Zij allen waren reeds eerder gedoopt.

Bovendien waren er „enige“ vrienden aanwezig die waren uitgenodigd de vergadering bij te wonen, misschien in totaal niet meer dan dertig personen. Hieronder bevonden zich Joseph Smith sr., de vader van de profeet, en zijn geliefde moeder Lucy Mack Smith. Beiden hadden zijn verhaal geloofd en hem van begin af aan aangemoedigd in dit werk.

Van het verloop van die dag zijn geen notulen aanwezig, en misschien bestaat er verschil van mening over de juiste volgorde waarin bepaalde gebeurtenissen hebben plaatsgehad, maar wel bestaat er overeenstemming over hetgeen hiervan later bekend is geworden.

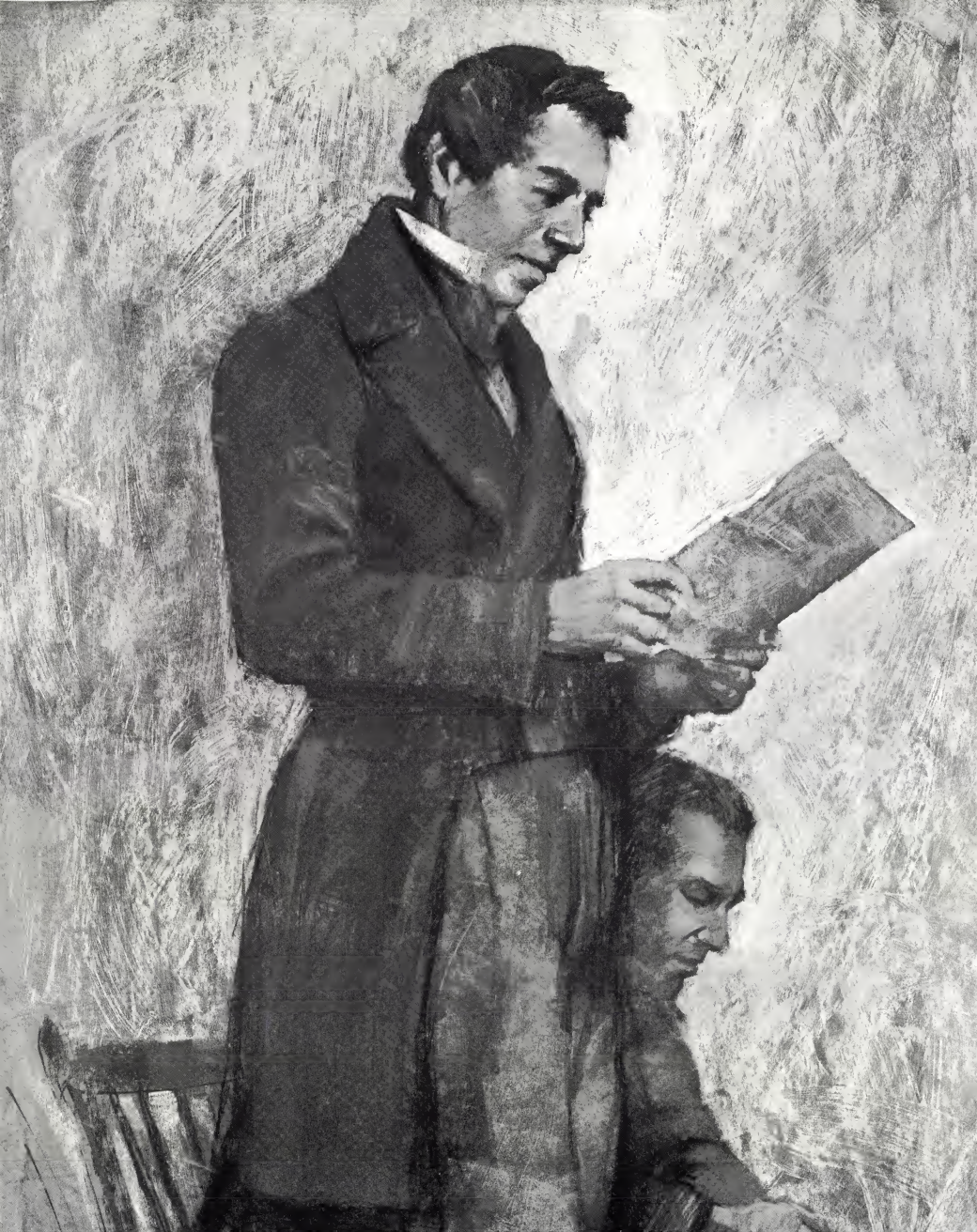
Wij kunnen ons levendig voorstellen

David Whitmer, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon, was een van de oprichters van de Kerk van Jezus Christus in deze bedeling.

Joseph Smith, vierentwintig jaar oud, presideert over de werkzaamheden tijdens de organisatie. Naast hem Oliver Cowdery die gedurende de vertaling van de platen optrad als zijn scriba.

De heilige vergadering wordt geopend met een plechtig gebed. Aanwezig zijn de zes mensen die de Kerk formeel moeten organiseren en een aantal speciale gasten - al met al misschien niet meer dan veertig.

hoe de jonge profeet de vergadering tot de orde moet hebben geroepen, waarna hij de bedoelingen ervan uiteenzette en de bijeenvergaderden uitnodigde zich te verenigen in plechtig gebed tot onze hemelse Vader, Hem dankend dat het Hem had goedgegacht Zijn Kerk op aarde weder op te richten, en Hem Zijn zegeningen afsmekend over de aanwezigen en de evenementen van die dag. Eén van de eerste agendapunten, waarbij het beginsel van algemene instemming in werking werd gesteld, was de deelnemers te vragen of ze de Kerk georganiseerd wilden zien. Hierin werd eenparig toegestemd. Er werd hun gevraagd of ze Joseph Smith jr. en Oliver Cowdery als de presiderende ambte-

naren van de Kerk steunen konden. Ook hierop werd door eenparige stemming gereageerd. Daarna ging Joseph over tot ordening van Oliver als ouderling van de Kerk, en Oliver ordende op zijn beurt Joseph tot datzelfde ambt. Vervolgens werd het avondmaal bediend aan degenen die reeds eerder waren gedoopt. Voor zover kan worden vastgesteld is dit de eerste keer geweest dat deze heilige verordening door Gods uitverkoren dienaren in deze bedeling werd voltrokken.

In de loop van de dag werden er doopdiensten gehouden. Deze verordeningen kunnen zijn bediend in het naburige Senecameer, al is dit niet zeker. Het verslag vermeldt: „Wij legden

toen de handen op elk der aanwezige leden van de Kerk, opdat zij de gave van de Heilige Geest mochten ontvangen en bevestigd zouden worden als leden van de Kerk van Christus.” (DHC 1:78.)

De profeet schreef tevens: „Verscheidene personen die de bovengenoemde vergadering hadden bijgewoond werden van de waarheid overtuigd en kwamen kort daarna naar voren, waarop ze als leden van de Kerk werden ontvangen, o. a. werden mijn eigen vader en moeder gedoopt, tot mijn grote blijdschap en vertroosting...” (DHC 1:79.)

Dienaangaande heeft de moeder van de profeet geschreven: „... Joseph stond op de oever, en zijn vader bij

Overeenkomstig het in de Kerk ingestelde principe van algemene instemming, stemden de deelnemers in de organisatie door handopsteking éénparig voor de organisatie van de Kerk en de ondersteuning van Joseph Smith en Oliver Cowdery als presiderende ambtenaren.

Een nacht om moedig te zijn

DOOR MARGERY CANNON

Duisternis bedekte de stad Nauvoo, maar er was een zekere onrust in de lucht. Hier en daar waren vensters door het schijnsel van lampen verlicht. Kippen kwamen in beroering. Er hilde ergens een hond.

De elfjarige Mary Ann richtte zich op haar elleboog op in bed toen ze hoorde hoe een paard op hun huisdeur af kwam galopperen.

„Zuster Pratt,” riep een stem, „Joseph en Hyrum zijn dood! Vermoord door een bende in de gevangenis van Carthage!”

Verschrikt hield Mary Ann haar adem in. Nauwelijks ademhalend luisterde ze gespannen hoe haar moeder naar de deur toe ging en op zachte, angstige toon met de boodschapper sprak. Opeens voelde ze zich alleen en bang.

Toen haar voeten de houten vloer raakten, hoorde ze hoe de deur achter de boodschapper werd gesloten en op slot gedraaid. Op hetzelfde

ogenblik viel ze in haar moeders armen en ze begonnen beiden te huilen.

Mary Ann wilde maar dat „vader” er bij was om hen gerust te stellen. Haar eigenlijke vader was plotseling gestorven toen ze nog heel klein was, maar toen moeder met Parley P. Pratt¹⁾ was getrouwd, had Mary Ann hem leren liefhebben en hem „vader” leren noemen. Nu was hij ver weg op zending.

Terwijl de tranen haar nachtpon bevochtigden, herinnerde ze zich een gelegenheid waarbij ze de profeet had zien huilen. Dat was het vorige jaar gebeurd, toen het gezin waarvan Mary Ann deel uitmaakte uit Engeland terugkeerde. Vele bekeerlingen kwamen op de boot met hen mee en ze waren verlangend geweest om Joseph Smith te zien.

„Ik kan hem onmiddellijk herkennen,” had een van de mannen gezegd. Anderen stemden met hem in

dat ook zij hem er zelfs in een grote menigte meteen uit zouden kunnen halen.

Mary Ann had die bekeerlingen verteld hoe verheven en indrukwekkend de profeet er uitzag op zijn paard aan het hoofd van het Nauvoo Legioen.²⁾ Velen van hen had ze ook verteld hoe zij hem in de tempel te Kirtland tot de mensen had zien prediken, en tot de Indianen in het bos van Nauvoo.

Mary Ann kon zich nog herinneren hoe de stoomboot zich een weg had gebaad dwars door grote drijvende ijsschotsen in de Mississippi, toen ze de stad Nauvoo naderden. Bij de landingsplaats had een groot aantal mensen staan wachten om het gezelschap reizigers te verwelkomen. Mary Ann had de profeet dadelijk opgemerkt. Hij was op de boot en in hun hut gekomen en had Parley Pratt omhelsd. Daarna had hij beurtelings elk lid van het gezin begroet.

De profeet was een rijzige man, ruim 1.80 m lang, had haar vader gezegd. Mary Ann reikte met haar hoofd maar tot juist boven de gesp van zijn gordelriem, maar hij had zich voorover gebogen, zodat hij haar in de ogen kon zien en haar de hand kon schudden. Toen ging hij zitten en nam haar kleine broertjes op zijn knieën.

„Zo, zo, broeder Parley, je bent dus teruggekomen en je hebt je schoven met je meegebracht.“

Hij knuffelde de kleine Parley en Nathan, terwijl de tranen zijn heldere blauwe ogen vulden en over zijn wangen liepen. Mary Ann had ontdekt dat grote mensen wel eens huilen als ze vol blijdschap zijn, en

dus wist ze dat hij alleen maar overvloedige van geluk.

Mary Ann herinnerde zich hoe vader de profeet had geplaagd toen hij die tranen had gezien.

„Broeder Smith, als u het zo erg vindt dat we thuisgekomen zijn, dan moeten we geloof ik maar weer teruggaan.“

Daarna had iedereen gelachen, de profeet het hardst van allemaal. Toen had hij gezegd: „Broeder Parley, breng je gezinsleden mee naar mijn huis.“ Mary Ann wist nog hoe ze, terwijl ze samen met de profeet tegen de heuvel waren opgelopen, had geprobeerd gelijke tred met hem te houden.

Mary Anns gedachten werden onderbroken toen de kleine Susan begon te jengelen. Haar moeder tilde het kindje op uit de wieg en wiegde haar heen en weer. Ook door haar tranen heen klonk mama's stem liefelijk en helder, alsof ze nog meezong in het koor.

Terwijl ze luisterde naar het zingen van haar moeder, herinnerde Mary Ann zich een bijeenkomst die ze eens had bijgewoond in het bos bij de tempel. Toen de profeet merkte dat de koorbanken leeg waren, had hij alle aanwezigen die een zangboek bij zich hadden en die konden zingen, verzocht naar voren te komen. Hij had Mary Ann gewenkt om voor het podium te komen zitten. Zijn ogen hadden getinteld toen hij had gezegd: „Jij kunt wel zingen, niet-waar?“

Die gedachte alleen al deed nieuwe tranen in haar ogen springen. De kinderen van Nauvoo zouden de profeet heus wel missen!

„Denkt u dat hij wist dat dit zou komen, mama?“

„Iedereen maakte zich zorgen over zijn veiligheid. Zijn leven werd voortdurend bedreigd.“

„Ik denk dat hij het geweten heeft,“ hield ze vol. „Weet u nog wel hoe de profeet drie weken geleden de kinderen in het bosje aan de Mulholland Street vroeg of ze de eerstvolgende sabbat daar voor een zondagschool vergadering bijeen wilden komen? Hij zei toen: 'Ik weet niet of ik dan wel hier kan zijn. Als ik kan kom ik, maar broeder Stephen Goddard zal er zijn om de leiding te nemen.' Denkt u ook niet dat hij het geweten heeft, mama?“

Mary Anns moeder drukte haar dicht tegen zich aan, tegelijk met de kleine Susan, die nu rustig zat te slapen op haar moeders schoot. Ze wisten allebei dat dit een vraag was die niet beantwoord zou worden. Samen zagen ze hoe de zon de hemel lichter deed worden en ze roken de geur van rozen en egelantierstruiken die door het vroege morgenwindje naar binnen werd gedragen.

Na een poosje zei haar moeder: „Eén ding weet ik wel. Het is voor ons een zegen geweest die grote, goede man te hebben mogen kennen. Jij was nog niet veel ouder dan Susan, toen hij je voor het eerst de hand heeft gedrukt. En eens, toen je aan boord van een plezierboot lag te slapen in de armen van je vader, zoals Susan nu in de mijne rust, pakte de profeet je voetjes en legde die op zijn knieën, zodat je gemakkelijker zou liggen.“

„Dat herinner ik me ook nog, mama.“
„Eens kun je dat alles aan Susan vertellen.“

„O ja, dat zal ik zeker doen!“
Mary Ann gleed op de vloer en knielde neer bij de knieën van haar moeder, zodat ze in het gezichtje van haar kleine zusje kon kijken met haar slaperige oogjes.

„Ik zal haar vertellen hoe ik al wist dat Joseph Smith een profeet van God was toen ik hem voor het eerst zag — en hoe ik het ook nu nog weet! En eenmaal zullen Susan en ik de profeet samen in de hemel kunnen ontmoeten.“

- 1 Parley P. Pratt, voormalig lid van de Raad der Twaalven (1807-1857).
- 2 Het Nauvoo Legioen: een onafhankelijke militia, in december 1840 in de staat Illinois georganiseerd, met Joseph Smith als luitenant-general en hoofd van het legioen.

Samen spelletjes doen

Naam doorzeggen

De eerste speler zegt een naam, b. v.: „Anna“. De volgende noemt nu een naam die begint met de laatste letter van de vorige, dus „Ali“. Daarop kan volgen: „Ida“, „Alfons“, „Simon“, enz. Wie na tien tellen geen naam weet, is af; wie het het langst volhoudt, is winnaar.

Variaties kunnen gemaakt worden door bijvoorbeeld plaatsnamen te nemen: Alphen, Nieuwersluis, Schiedam enz.

Moeilijker wordt het met namen bijvoorbeeld uit de geschiedenis, namen van schrijvers of schilders, e. d.

Woordenketting

Dit is hetzelfde soort spel als het vorige.

Allen zitten in een kring. Eén mag beginnen met het zeggen van een woord dat uit twee delen bestaat, b. v. armstoel, de volgende zegt een woord dat met het tweede deel (hier dus: stoel) begint: stoelpoot, de derde zegt pootaardappel; no. vier bijvoorbeeld aardappelsoep, enz. Wie na tien tellen geen woord meer weet is af, de volgende uit de kring gaat dan verder. Wie dit het langst volhoudt, heeft gewonnen.

Wat hoor ik?

Ieder kind krijgt papier en potlood. Iemand gaat achter het gordijn staan en maakt allerlei geluiden, bijvoorbeeld:

Papier scheuren, neus snuiten, met de voeten trappelen, in de handen klappen, wekker opwinden enz.

Wie de meeste geluiden goed heeft opgeschreven, is winnaar.

Heb vertrouwen

Een ware geschiedenis, naverteld DOOR LUCILE C. READING

Buiten stormde het, maar het enige geluid in de hut was de stem van vader, die rustig uitlegde waarom hij de mensen die in de loop van de dag langs gekomen waren, meel had gegeven. Er waren veel zieken in de kleine dorpsgemeenschap en blijkbaar was meel daarvoor nog de allerbeste medicijn.

Geduldig bracht vader de kinderen in herinnering dat ze wel bijzonder gezegend waren omdat ze geen van allen die vreemde „winterziekte“ hadden gekregen. Ook al was de najaarsoogst mislukt, toch had hij kans gezien nog wat meel te bemachtigen in ruil voor de wagens die hij had gemaakt voor zijn burens, of voor pioniers die op weg naar de westkust door Fillmore trokken.

Vanmorgen vroeg had moeder gezegd: „Toe, geef alsjeblieft geen meel meer weg. We hebben nog maar net voldoende om een paar broden te bakken en als je dat weggeeft, stoot je daarmee onze eigen kinderen letterlijk het brood uit de mond.“ Ze hadden zich afgevraagd hoe dit toch mogelijk was, maar

voordat ze iets konden vragen, was er aan de deur geklopt en had een buurman gesmeekt om een kop meel voor zijn zieke vrouw. Ook de jongste kinderen waren ontroerd geweest door de uitdrukking van dankbaarheid op het gezicht van de man toen vader hem het meel gegeven had en erbij gezegd: „Heb vertrouwen, de Heer zal voor u zorgen.“

Enkele minuten later werd er echter weer geklopt en toen vader de deur geopend had, was de jongeman die ervoor stond naar binnen gesnel. Ze waren er zeker van geweest dat vader geen hulp zou weigeren toen de man had gezegd: „Och, broeder Carling, mijn kindje ligt op sterven! Ik moet wat meel hebben.“

Naderhand was moeder in tranen uitgebarsten. Toen had vader zachtjes zijn arm om haar heengeslagen en gevraagd of ze allemaal voor een gebed met hem wilden neerknielen. Er had in die blokhut zo'n bijzondere warme sfeer geheerst toen hij had gedankt voor hun gezondheid en veiligheid op zo'n koude novemberdag. Daarna had hij gebeden of het

hun en hun buren op de een of andere manier mogelijk zou zijn aan voedsel te komen, vooral aan wat meel.

Toen ze opstonden uit hun geknieelde houding, had vader voorgesteld dat moeder een lepel zou nemen en zou trachten genoeg meel uit de kist bijeen te schrapen om er een beetje saus van te maken. Wat was ze ver-rast geweest, toen ze bemerkte had dat daar meer dan genoeg voor was

en dat er zelfs nog iets overbleef. Even later was er toch nog een gelukkiger ogenblik aangebroken. Ter-wijl het gezin aan de maaltijd zat, werd er nogmaals aan de deur geklopt. De man die buiten stond had gezegd dat hij gehoord had dat vader wagenmaker was en dat hij zijn hulp nodig had. Toen voegde hij eraan toe: „Ik heb hier twintig ton meel bij me. Zou ik misschien meel voor wagens kunnen ruilen?“

de hand nemend, riep hij onder vreugdetranen uit: 'Mijn God zij geprezen! dat ik de doop van mijn eigen vader in de ware Kerk van Jezus Christus nog heb mogen beleven!'" (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, Salt Lake City: Bookcraft, 1958, p. 168.)

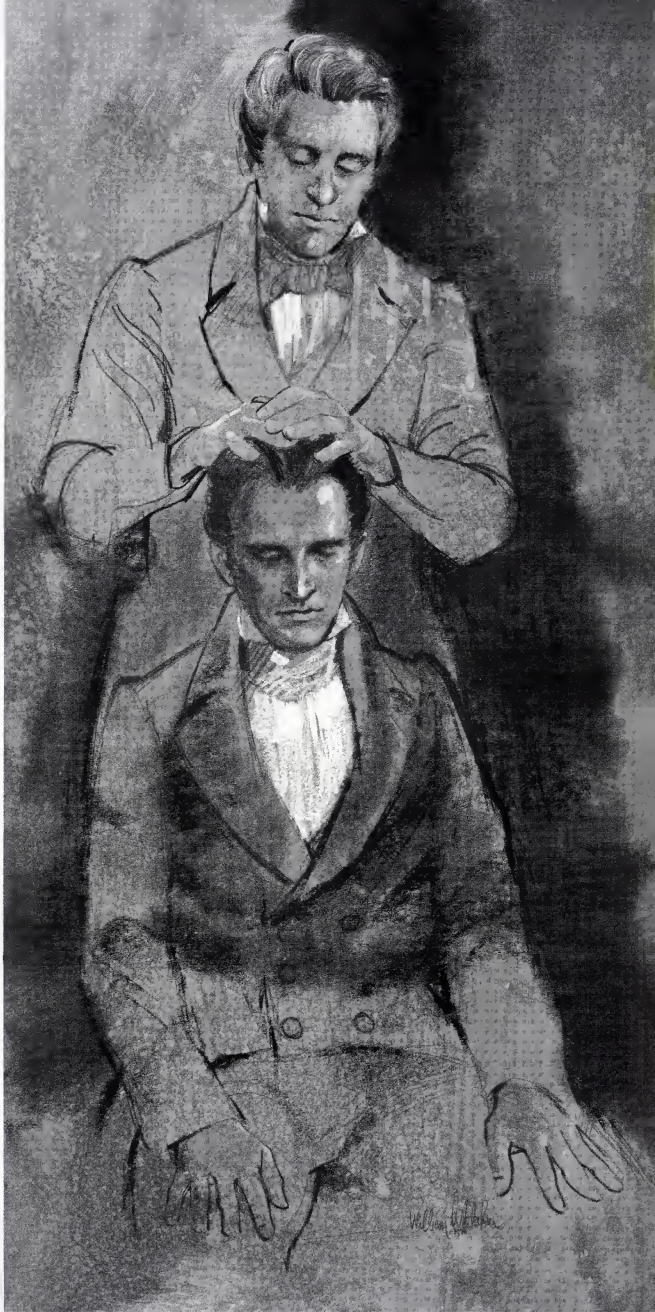
„Onmiddellijk na de bevestigingen werd de Heilige Geest in zeer hoge mate over ons uitgestort — sommigen profeteerden, terwijl wij allen de Heer prezen en ons buitengewoon verheugden.“ (DHC 1:78.)

Nog een indrukwekkende gebeurtenis van die dag was de ontvangst van een openbaring door de profeet Joseph Smith, die als afdeling 21 in de Leer en Verbonden is opgenomen. Hierin gaf de Heer blijk van Zijn aanvaarding van de Kerk en van Zijn erkenning van hen die geroepen waren als presiderende ambtenaren.

Een deel van deze openbaring luidt als volgt: „Zie, er zal onder u een kroniek worden bijgehouden, en hierin zult gij (Joseph Smith) worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der Kerk door de wil van God, de Vader, en de genade van uw Here Jezus Christus.

„En gij zijt door de Heilige Geest geïnspireerd om het fundament der kerk te leggen en deze tot het allerheiligst geloof op te bouwen.“ (L. en V. 21:1 en 2.)

Verder heeft de profeet opgetekend: „Vervolgens riepen wij enige andere broeders op en ordenden hen tot verschillende ambten in het priester-

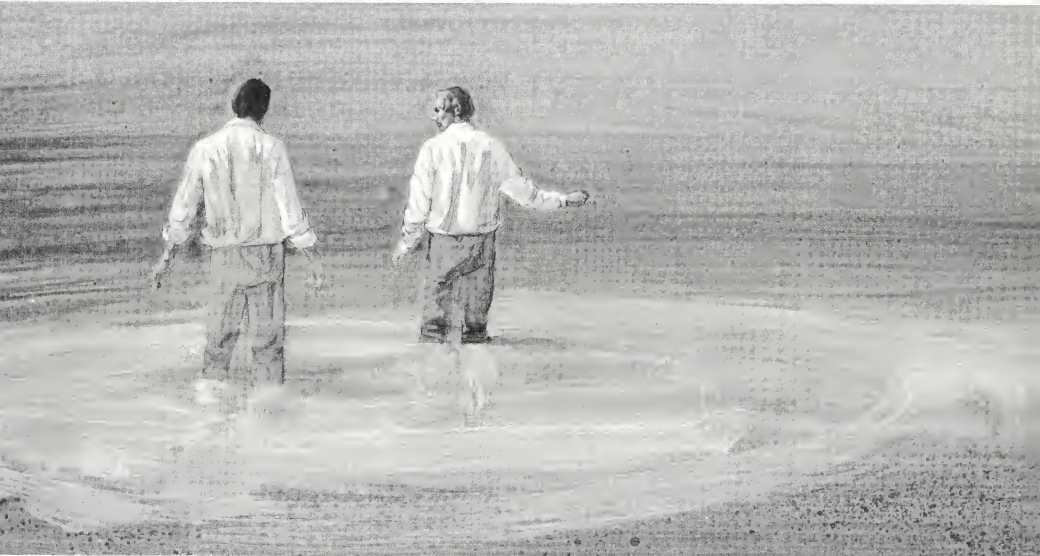

Joseph Smith ordent Oliver Cowdery tot ouderling in de Kerk van Jezus Christus. Hierna ordent Oliver Joseph tot hetzelfde ambt.

*Het avondmaal wordt bediend, waarbij
geopenbaarde gebeden worden gebruikt.*

Verscheidene van de aanwezigen kwamen kort daarop naar voren en werden in de Kerk opgenomen. Op deze schilderstukken zien we de vrouw en de moeder van de profeet die zich voorbereiden om gedoopt te worden.

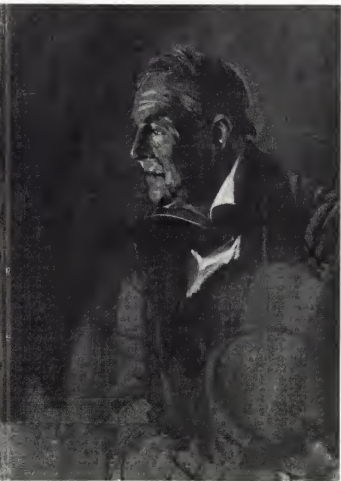
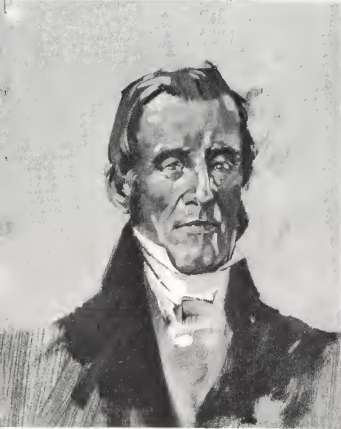

Hoewel Joseph, Oliver en anderen al waren gedoopt, ondergingen zij deze verordening opnieuw om daarmee hun intrede in de zojuist georganiseerde Kerk aan te geven.

Joseph Smith en Oliver Cowdery leggen hun handen op het hoofd van de vader van de profeet om hem te bevestigen als lid van de Kerk van Jezus Christus en om hem de gave van de Heilige Geest te verlenen.

Martin Harris, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon, verhoogde een gedeelte van zijn boerderij voor 3000 dollar om het geld voor de eerste druk van het Boek van Mormon te kunnen leveren.

schap, al naar de Geest ons dit had geopenbaard; en na een gelukkige tijd te hebben doorgebracht met getuige te zijn en voelen van de machten en zegeningen van de Heilige Geest, zoals ze ons door Gods genade werden verleend, gingen wij uiteen met de aangename wetenschap, dat wij nu ieder persoonlijk een door God erkend lid waren van 'De Kerk van Jezus Christus' die georganiseerd was overeenkomstig de door Hem in deze laatste dagen aan ons gegeven geboden en openbaringen, en eveneens in overeenstemming met het gebod aan de Kerk zoals in het Nieuwe Testament beschreven." (DHC 1:79.)

Sedert die aprieldag in 1830 zijn er honderd veertig jaren voorbijgegaan. De Kerk, die zo nederig met zes leden is begonnen, is nu uitgegroeid tot een ledental van meer dan drie miljoen. De trouwe leden van de Kerk leggen getuigenis af van de goddelijkheid hiervan en stemmen in met hetgeen er kort na zijn martelaarsdood op 27 juni 1844 van Joseph Smith werd geschreven:

„Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitge-

Peter Whitmer sr. die de jonge profeet bijstond, zorgde voor de kamer waarin het Boek van Mormon werd vertaald en stelde zijn huis open voor de organisatie van de Kerk.

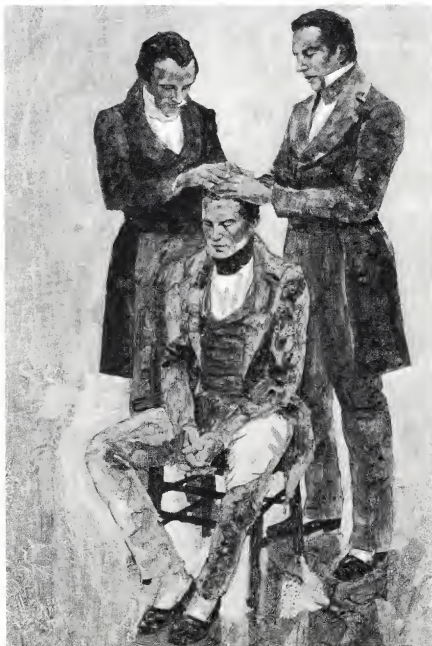

Lucy Mack Smith, de moeder van de profeet, geeft haar getuigenis.

zonderd, meer voor de zaligheid der mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd ...” (L. en V. 135:3.)

De schilderijen en tekeningen bij dit artikel getiteld „De dag waarop de Kerk werd georganiseerd” zijn van de hand van de mormoonse kunstenaar William Whitaker van de faculteit voor beeldende kunsten aan de Brigham Young universiteit.

Verleden jaar heeft broeder Whitaker de opdracht voor het verzorgen van deze illustraties aanvaard en er werd hem de vrije hand gelaten de gebeurtenissen op zijn eigen wijze te vertolken. Hij heeft het grootste deel van de zomer van 1970 aan dit project besteed, en naar verluidt heeft hij enkele schilderijen wel vier of vijf

Joseph en Oliver ordenen Peter Whitmer. Een aantal broeders werden geordend tot verschillende ambten in het priesterschap zoals de geest dit openbaarde.

De profeet Joseph Smith, mogelijk in aanwezigheid van de vijf anderen die deelnamen in de organisatie, ontvangt een openbaring van de Heer, waarin Hij instemde met de presiderende ambtenaren. Dit werd afdeling twintig van Leer en Verbonden.

maal overgedaan. De toepassing van verschillende methodes en technische hulpmiddelen draagt zeer veel bij tot het belangwekkende van deze afbeeldingen. Voor zover wij weten is dit de meest uitgebreide uitbeelding van deze gewichtige dag die tot nog toe is ondernomen.

Dr. Richard Lloyd Anderson, professor in geschiedenis en godsdiens aan de Brigham Young universiteit, heeft dienst gedaan als adviseur voor dit project.

Een beoordeling van JOSEPH SMITH

DOOR PRESIDENT B. H. ROBERTS

„Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus.

„En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen;

„Eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven.”

(I Kor. 3:11-13.)

Het is een gelukkige omstandigheid geweest dat Joseph Smith niet geprobeerd heeft een ander fundament te leggen dan hetgeen gelegd is in Jezus Christus, onze Heer. Had hij dat wel gedaan, dan zou zijn werk van het begin af aan onder veroordeling zijn gekomen. De door hem aangekondigde nieuwe bedeling omvatte echter de Christus in de volle omvang van Zijn Godheid, leer en heerlijkheid. Een ander fundament kon door niemand worden gelegd en Joseph Smith heeft de Christus dan ook in zijn wereldbeeld de allerhoogste plaats toegekend. Juist de Christus in Zijn trouw en Zijn waarheid heeft de verkondiging van Joseph Smith het gezag en de macht van God verleend en dat is de reden waarom zijn werk standhoudt. Dit bestaat nl. niet zo maar uit hout, hooi of stro, maar uit goud, zilver en kostbare stenen — bouwstoffen van de hoogste waarde!

Het werk van ieder mens, juist dat van hem die op het fundament van Christus bouwt, wordt als door vuur beproefd. De tijd heeft hetzelfde effect, en het werk van Joseph Smith is bestand gebleken tegen de vuurproef van de tijd. Omstreeks de tijd dat de eerste bewegingen begonnen op te komen die aanleiding zouden geven tot de grondlegging van de

nieuwe bedeling van het Evangelie, ontstond er een groot aantal „ismen” en „culten”, godsdiensten en wereldbeschouwingen, zoals Quakerisme, spiritisme, Owenisme (een communistische cultus, uitgedacht door zijn geestelijke vader Robert Owen, bedoeld ter vervanging van het christendom), het Campbellisme, het Millerisme dat de datum van Christus' wederkomst had vastgesteld — dit alles is óf van voorbijgaande aard gebleken, óf de invloed van deze bewegingen is als element in de verschillende godsdienstige en wijsgerige stelsels zeer beperkt gebleven of sterk achteruitgegaan.

Alleen het zgn. „mormonisme” heeft zich weten te handhaven met ongeveer zijn oorspronkelijke kracht en opzet. Het feit dat het is blijven bestaan getuigt op zichzelf al dat het de volle waarheid is. Van Joseph Smith zouden we hetzelfde kunnen zeggen wat de Christus eens tot Zijn eigen verdediging heeft aangevoerd: indien hij de werken Gods niet heeft gedaan, geloof hem dan niet, maar indien wel, geloof dan zijn werken, ook al geloof u niet in hem zelf, opdat u moogt weten en geloven dat God met hem was. Hij (Joseph Smith) wordt immers gerechtvaardigd door zijn eigen werken die hij heeft gewrocht en die reeds meer dan 100 jaar hebben standgehouden onder het zoeklicht van het moderne onderzoek, onder de kritiek, bespottung en vervolging. Deze vormen een krachtig getuigenis voor de waarheid van het Evangelie en van de Kerk die hij volgens Gods wil aan de wereld geschonken heeft.

Er zijn drie algemene bronnen waaraan men een verslag zou kunnen ontlenen over de profeet en ziener van deze nieuwe bedeling, over zijn karakter en zijn werken:

Ten eerste, het getuigenis van hen die hem persoonlijk gekend en in levenden lijve aanschouwd hebben, nl. zijn volijverige volgelingen.

Ten tweede, degenen voor wie hij een raadsel was, een mysterie, waarvan zij zelf erkennen dat ze het niet hebben kunnen oplossen.

Ten derde, zijn volslagen tegenstanders, zijn vijanden, zij die hem meer als een ketter en een valse profeet beschouwden, waaraan de wereld niets zou verliezen als hij, hoe dan ook, uit de weg werd geruimd, en wiens werken ze liefst volstrekt vernietigen wilden, ja, iemand die ze volgaarne in de hel geworpen zouden willen zien!

Eerlijkheidshalve moet ik bekennen dat ikzelf tot de eerste categorie behoor, als iemand die in hem geloof, en hem aanvaardt als een profeet van de allerhoogste God, als geen ander geïnspireerd om Gods waarheid in de wereld te vestigen, iemand die zonder voorbehoud in hem geloof. Voor mij was hij een machtige geest, waardoor hij van nature, krachtens zijn eigen aard, een van Gods „groten” en „edelen” was, een van de intelligenties die „goed” waren. Deze grote, machtige en sterke geest had bovendien van God gezag en inspiratie ontvangen, hetgeen hem vlug van begrip en ontzaglijk bevattelijk maakte.

In dit geestelijk klimaat ten aanzien van hem, ben ik van kindsben af opgegroeid; ik verlustigde mij in hetgeen ik van hem hoorde, reeds lang voordat ik er zelf iets over had kunnen lezen; het werd mij voorgelezen uit de boeken die over hem verschenen waren — vriendschappelijk en anderszins — waarin werd verteld van zijn heldhaftigheid, zijn onversaagde moed, zijn grenzeloze liefde voor zijn vrienden, zijn eerbied voor God en heilige zaken, zijn onomkoopbaarheid tot op de dag van zijn martelaarsdood toe. Om dit alles heb ik hem altijd liefgehad, zoals ik hem nog steeds liefheb.

Ik onderlig de invloed van de vrijmoedigheid van zijn beweringen en de geweldige intellectuele durf die hem zo hoog boven de gewone mensen verhef. Als jongen hield ik mis-

schien alleen al van hem om de zwie-
rige vlotheid en de ongeschoolde wel-
sprekendheid die hem eigen waren.
Mijn eigen aard vormde in ieder geval
een onverbrekelijke eenheid met de
zijne. Nu is het best mogelijk dat er,
evenals ten tijde van Salomo, aan het
voorwerp van onze liefde geen „ge-
brek“ of onvolkomenheid is, althans
geen enkele die ik kon zien of aanvoe-
len.

Later, toen mijn verstand zijn invloed
begon te doen gelden en mijn kennis
zich verruimde, en toen ik de waar-
heid meer leerde hoogachten en lief-
hebben dan de mensen, zag ik wel dat
ook de profeet van de nieuwe bedel-
ing zijn beperkingen had, en werd ik
mij bewust van menselijke zwakheden
en tekortkomingen in zijn optreden.
Toen zag ik dat hij een mens was ge-
weest, zoals hij zelf heeft verklaard,
van gelijke hartstochten en vooroor-
delen als andere mensen. Zijn welwil-
lende erkenning van deze gebreken
onthulde nog een bewonderenswaar-
dige deugd, nl. die van nederigheid,
waardoor hij zich bij mij nog beminder
maakte en meer boven elke blaam
verheven de plaats bleef innemen die
ik in mijn hart voor hem had inge-
ruimd. Laat zijn beeld daar voor mij
ongerept bewaard blijven. God, die
zelfs Zijn engelen wel eens moet be-
schuldigen van „dwaasheid“ moge
een oordeel vellen over Joseph Smith,
want hij was Zijn dienstknecht, en dat
weet Hij. Wat mij betreft, voor mij is
hij de profeet van de Allerhoogste.
Laat hem dat ook altijd blijven.

Wat de twee overige bronnen van
kennis aangaande hem betreft, nl. zij
voor wie hij een raadsel was en zijn
vijanden, laat hen rustig raden en ra-
zen, „het doet er niet toe, hij is buiten
het bereik van hun macht“ — het
bombarderen van zijn nagedachtenis
met onsmakelijke benamingen veran-
dert toch niets aan zijn plaats in Gods
bestel en men kan zich daarmee
geenszins van hem afmaken. Hij be-
hoort tot de eeuwen, zijn tehuis is bij
de Goden en zijn werk houdt stand
op aarde.

*President B. H. Roberts van de Eerste
Raad van Zeventig (1888-1933)* ○

Emma Ray Riggs McKay 1877-1970

Mevrouw Emma Ray Riggs McKay, weduwe van wijlen president David O. McKay, overleed op zaterdag 14 november 1970 in haar flatwoning in Hotel Utah te Salt Lake City, in de leeftijd van 93 jaar. President McKay was op 18 januari gestorven, kort nadat het echtjaar zijn negenenzestigste trouwdag had gevierd.

Er is maar weinig algemeen bekend over deze bijzondere vrouw, die de president zo lang terzijde heeft gestaan als zijn „allerliefste vrouw“, zoals hij haar noemde. Ze werd op 23 juni 1877 in Salt Lake City geboren als dochter van O. H. en Emma Robbins Riggs.

Ze ontmoette David O. McKay, een jongeman die voornemens was leraar te worden, toen hij uit Huntsville naar Salt Lake City kwam om zich aan de universiteit van Utah te laten inschrijven, en een kamer huurde ten huize van de familie Riggs, die dichtbij het universiteitsgebouw woonde. Tijdens hun studie aan de universiteit was er al wederzijdse liefde tussen hen opgebloeid, maar nadat David in 1897 was afgestudeerd, werden hun huwelijksplannen uitgesteld toen hij werd geroepen om in Groot-Brittannië als zendeling dienst te doen. Intussen had Emma Ray haar universitaire opleiding voltooid en was ze in 1898 afgestudeerd. Ze trouwden op 2 januari 1901.

Emma Ray vervulde functies in de hulporganisaties van de Kerk in Ogden, terwijl ze haar gezin in Ogden, op de boerderij van de McKays in het naburige Huntsville en later in Salt Lake City grootbracht.

Nadat haar echtgenoot in 1906 tot lid van de Raad der Twaalven was geroepen, bleef zuster McKay dikwijls alleen thuis ter verzorging van hun zeven kinderen (waarvan er één in zijn prille jeugd is gestorven), terwijl hij voor de Kerk op reis was.

President McKay heeft eens tot zijn kinderen gezegd: „In de loop der jaren hebben jullie steeds gezien hoe volmaakt jullie moeder haar taak heeft vervuld. Ik wil graag tegenover jullie en tegenover haar dankbaar erkennen, hoe zeer haar liefdevolle toewijding, inspiratie en trouwe steun hebben bijgedragen tot alle door ons behaalde successen.“

Toen de kinderen groot waren en zij beiden een dagje ouder werden, stond zuster McKay meer en meer naast haar man. In de halfjaarlijkse algemene conferentie van oktober 1934 werd hij geroepen tot de positie van tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, en op 9 april 1951 werd hij President van de Kerk. In de jaren van zijn presidentschap hebben ze samen de continenten der aarde en de eilanden der zee bereisd.

Zuster McKay laat vier zonen na, David Lawrence, Llewelyn R., Edward R. en Robert R. McKay, allen woonachtig in Salt Lake City, en twee dochters, nl. mev. Russell H. (Lou Jean) Blood in Chicago en mev. Conway A. (Emma Ray) Ashton in Salt Lake City, benevens 22 kleinkinderen en 25 achter kleinkinderen.

Thorpe B. Isaacson 1898-1970

Assistent van de Raad der Twaalven: 1961-1965, 1970

Raadgever van het Eerste Presidentschap: 1965-1970

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop: 1952-1961

Ouderling Thorpe B. Isaacson heeft zijn zonen deze raad gegeven: „Als er ooit werk is dat ongedaan gelaten moet worden, dan mag dat het werk van de Kerk niet zijn.“ Deze opmerking was kenmerkend voor zijn toewijding aan de Kerk, die tot uitdrukking kwam in een geweldige geestelijke en lichamelijke energie. Voor ouderling Isaacson waren de beginselen van het Evangelie de bronnen waaruit hij zijn groot enthousiasme op velerlei gebied heeft geput: in de sport, het onderwijs, het zakenleven, in maatschappelijke aangelegenheden en bovenal in zijn eigen leven, in het geven van leiding in het werk des Heren.

Ouderling Isaacson werd op 6 september 1898 geboren in Ephraim, een klein boerendorp midden in de staat Utah. Zijn grootouders hadden het Evangelie in Europa aanvaard, en het was hem ingeprent door zijn ouders, Martin en Mary Beal Isaacson, die tot de pioniers behoorden.

Thorpe die in zijn jeugd een voortreffelijk atleet was, bezocht de Snow Academie (thans het Snow College) te Ephraim, de Brigham Young universiteit, het Utah Agricultural College (thans de Staatsuniversiteit van Utah) en de University of California te Berkeley.

Terwijl hij als onderwijzer werkzaam was in Box Elder County, ontmoette hij Lula Maughan Jones. Op 16 juni 1920 trouwden ze in de tempel te Salt Lake. Na hun huwelijk was hij op diverse scholen in Utah en Idaho werkzaam als onderwijzer, sporttrainer, directeur en als leraar. Later werd hij een succesvol directeur van

een levensverzekeringmaatschappij. Ouderling Isaacsons burgerlijke en kerkelijke staat van dienst is zeer gevarieerd geweest. Hij was voorzitter van het Monumentencomité, vice-voorzitter van de Onderwijsraad, president van de raad van curatoren van de Staatsuniversiteit van Utah en lid van het bestuurscollege van de universiteit van Utah.

Als regeringsambtenaar heeft ouderling Isaacson dienst gedaan als bijzonder adviseur van de commissaris van onderwijs in de Verenigde Staten, als adviseur bij het ministerie voor ontwikkelingshulp van de V. S. en als lid van de zgn. „Little Hoover Commission“ van Utah. Hij is vijftien jaar lang directeur geweest van de Utah Symfonie en voorts directeur van de maatschappij Heber J. Grant en Co., vice-president van de raad van commissarissen van de Deseret uitgeverijmaatschappij en lid van verschillende ziekenhuisbesturen.

Ouderling Isaacson werd op 12 december 1946 gesteund in zijn roeping als tweede raadgever en op 6 april 1952 als eerste raadgever van de Presiderende Bisschop, op 30 september 1961 als assistent van de Raad der Twaalven, en op 28 oktober 1965 werd hij aangesteld en in zijn roeping gesteund als raadgever in het Eerste Presidentschap onder president David O. McKay. Van deze functie werd hij ontheven bij het overlijden van president McKay in januari 1970. Tijdens een openbare huldigingsbijeenkomst eren van ouderling Isaacson in 1955 in de aula van het Snow College, werd de rij van vooraanstaande sprekers geopend door pres. McKay.

„Zoals ik het zie,“ zei president McKay toen, „ontspringt het opvallende succes van bisschop Isaacson op zo velerlei gebied aan de volgende drie voornaamste bronnen. De eerste is zijn sterke karakter en zijn rechtschapenheid, een erfdel van zijn voorvaderen. De tweede is wel het milieu waaruit hij stamt, zijn jonge jaren die hij in dit land heeft doorgebracht. Als derde factor zou ik willen noemen wat hij door zijn eigen vlijt en krachtsinspanning van zichzelf heeft gemaakt.“

Als algemene autoriteit heeft ouderling Isaacson vele gebieden van de Kerk bereid, waar hem dankzij zijn vriendschappelijke geest en enthousiasme een goede ontvangst werd bereid. Door de bijzondere aandacht die hij heeft besteed aan het programma voor de meerderjarige dragers van het Aäronische priesterschap heeft hij hierop in de gehele Kerk een stimulerende invloed uitgeoefend.

Voor ouderling Isaacson is de dood thans gekomen als een gezegende bevrijding van de inactiviteit waartoe hij door zijn slechte gezondheid in de laatste jaren was genoopt. Ook tijdens zijn ziekte behield hij echter nog steeds een levendige belangstelling voor de aangelegenheden van de Kerk.

Ouderling Isaacson stierf op 9 november 1970. Twee dagen later werd er een rouwdienst gehouden in de Assembly Hall op Temple Square, die onder leiding stond van president N. Eldon Tanner van het Eerste Presidentschap.

Zijn nabestaanden zijn zuster Isaacson, een dochter, mevr. Royal (Joyce) Tribe, een zoon, Richard A. Isaacson, negen kleinkinderen, vier broers en één zuster.

Zijn grote enthousiasme voor het Evangelie van Jezus Christus zal in het hedendaagse bestuur van de Kerk node worden gemist.

„Als er ooit werk is dat ongedaan gelaten moet worden, dan mag dat het werk van de Kerk niet zijn“ zou best een goede raadgeving voor ons allen kunnen zijn.

ALMELO

Aan de Sluiskade N. Z. nummer 88 heeft de gemeente Almelo een nieuw gebouw aangekocht waar de leden van deze stad hun vergaderingen en bijeenkomsten kunnen houden. Het huis zal geheel opnieuw worden ingericht overeenkomstig de behoeften van de leden.

De eerste vergadering werd op 13 december gehouden in verband met het kerstprogramma dat door de leden werd uitgevoerd. De aanwezigen, onder wie leden van Zwolle en Deventer, konden genieten van een avond met voortreffelijke muziek onder leiding van broeder S.F.B. Heijdemann, gemeentepresident van Almelo.

We kunnen er zeker van zijn nu de leden aldaar een vaste plaats voor hun vergaderingen hebben, dat het ledental zal toenemen. Het is een dankbare opgave voor de leden om gezamenlijk de schouders onder het werk te zetten dat er voor moet zorgen dat er klaslokalen komen en een kapel.

Bovenstaande foto laat het nieuwe gebouw voor de gemeente Almelo zien.

Een gouden arenleesster

Afgelopen december, om precies te zijn 19 december 1970, ontving zuster Eveline Gloria Stomps-Ciganek uit de gemeente Apeldoorn haar onderscheiding als gouden arenleesster. Dit is een felbegeerde onderscheiding en de hoogste die een jonge vrouw in de Kerk kan

ontvangen. De vereisten voor deze onderscheiding zijn bepaald niet eenvoudig. Men moet voldoen aan bepaalde algemene vereisten, aan speciale vereisten op geestelijk gebied, op het gebied van leiderschap, er moeten culturele prestaties geleverd worden, evenals creatieve en ook in de sector ontspanning wordt een en ander gevraagd. Dit kan alleen met doorzettingsvermogen bereikt worden. Een welgemeende felicitatie is hier dan ook wel op zijn plaats!

LETHE

„Hoe over 't brandend blind bazalt
Vind ik den weg naar Lethe? —
O alles te vergeten
Eer de avond valt!

„Ik weet dat dood en donker komen
Als dit schel daglicht is geblust,
Maar ik wil diepe klare rust
En zonder dromen.

„Voor wie als ik van kind tot knaap,
Van man tot grijsaard derven,
Voor die is dood en sterven
Maar verontruste slaap . . .

„De zoete macht tot lach of traan
Gaf mij en nam mij 't leven.
Alleen mijn oogen bleven
Kijken, mijn voeten gaan.

„Hoe vaak sindsdien waar 'k zat en
ging,
Is langs mijn wakende oogen
De lange trein getogen
Van aller lust herinnering.

„Wat moet ik aldoor zien wat 'k weet?
Al 't reddeloos volbrachte,
Al 't reddeloos gedachte:
Gelijk is wat ik liet en deed!

„O eer de dood mijn leden bind'
En hen voor eeuwig bedde, —
Wat zal mijn oogen redden
Van deze droom die immer nieuw
begint?:

„O blanke ziel, o roode bloed,
O hart verdwaald daartusschen, —
Wie zal in slaap u sussen
Tezamen en voorgoed?

„Mijn voet kan vóór den avondval
Nog vele mijlen reizen,
Wil éen den weg mij wijzen
Naar Lethe's dal.

„Wie over 't brandend blind bazalt
Brengt mij naar Lethe? —
O alles te vergeten
Eer de avond valt!“
— Boutens —

VERTROKKEN:

*Pendleton, Edward W.,
Antioch (Californië)*

*Skidmore, Craig J.,
San Diego (Californië)*

*Chamberlain, Lyle B.,
Salt Lake City (Utah)*

*Lamb, John C.,
Delta (Colorado)*

*Loveridge, Luluana,
Salt Lake City (Utah)*

*Montelius, Robert,
Helena (Montana)*

*Grotegut, Clinton R.,
Salt Lake City (Utah)*

*Roper, Paul Ross,
Provo (Utah)*

*Davies, Dennis,
Rexburg (Idaho)*

*Christensen, Allen R.,
Driggs (Idaho)*

*Hull, Thomas R.,
Preston (Idaho)*

*Biggs, Donald E.,
Mesa (Arizona)*

*deJuncker, Ronald O.,
Las Vegas (Nevada)*

*Haase, David A.,
Fillmore (Californië)*

*Murray, Gary R.,
Kansas City (Kansas)*

*Hoglund, Michael J.,
Salt Lake City (Utah)*

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE RING HOLLAND

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Alkmaar

de Kraker, Carla Judy Diana, 14 januari 1971
Schuilen-van den Belt, Marijke, 14 januari 1971
Schuilen, Marcus Bernardus, 14 januari 1971
Schuilen, Jeroen Franciscus, 14 januari 1971
Schuilen, Peter Canisius, 14 januari 1971
Schuilen, Marijke, 14 januari 1971

Antwerpen

De Baene, Camiel Louisa Oscar, 15 januari 1971
De Baene-Boerjan, Leonie Franciscus, 15 januari 1971
De Baene, Eric Maria Camiel, 15 januari 1971
Dedecker, Peter Jan Alfons, 15 januari 1971
Nollet, Leonardus Carolina Constant, 10 december 1970
Nollet-Cambri, Albertina Ludovica, 10 december 1970

Apeldoorn

Kloosterboer, Gerrit Roelof, 26 december 1970
Kloosterboer-Hulleman, Gijsberta, 26 december 1970

Eindhoven

Arts, Francisca Jacobs Cornelia Hendrica, 18 december 1970
de Kaste, Wilhelmina Huberdina, 18 december 1970
Dobber, Ingrid, 18 december 1970
van Lieshout, Waltherus, 18 december 1970

Heerlen

Cox, Catharine Sevenich, 15 januari 1971
Baburek, Anita Klasina Karin, 15 januari 1971

Den Helder

Kailola, Linda Diana, 14 januari 1971
van Steeg, Marianne, 14 januari 1971

Hilversum

Ockeloen, Christiaan Johannes

Nijmegen

Roelofs-Neijs, Johanna Carolina Maria, 8 januari 1971

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Rotterdam-Zuid

Postema, Einte Geert

Den Haag

Thieme, Felice Philomene, 14 januari 1971
Bos-van der Lans, Hendrika Maria, 14 januari 1971
Bos, Jan Jacob, 14 januari 1971

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Vahle, Johannes, Pieter, diaken, 27 september 1970
Jansen, Willem Antonius, diaken, 29 november 1970

Apeldoorn

Kijk, Reint Tonis, priester, 22 november 1970
Feith, Wilhelmus Eduard, priester, 22 november 1970

Arnhem

Westerhoff, Benjamin, leraar, 27 september 1970

Hengelo

Roep, Gijsbertus Jan Hendrik, leraar, 15 november 1970

Groningen

Bakker, Jan, priester, 25 november 1970

Haarlem

Pierse, Derk, priester, 29 november 1970
Scheepbouwer, Jacques, diaken, 31 mei 1970
Ruiter, Cornelis Pieter, priester, 31 mei 1970

Jansen, Petrus Johannes, diaken, 29 november 1970

Nijmegen

Dumas, Eugene Ernst Rudolf, priester, 22 november 1970
van Leeuwen, Antonie Pieter, diaken, 8 november 1970
Overvliet, Hendrik Adrianus, leraar, 22 november 1970

GEBOREN

Apeldoorn

Bossenbroek, Frederik Willem Gerco, 5 november 1970
Groningen

Gout, Sandra Gertruda, 23 oktober 1970

Heerlen

Larson, Laura Jean, 4 november 1970

Nijmegen

Leenders, Marco Gerardus Theodorus, 1 december 1970
Sala, Arij, 20 november 1970

GEZEGEND

Apeldoorn

Bossenbroek, Frederik Willem Gerco, 6 december 1970

Groningen

Gout, Sandra Gertruda, 1 november 1970

Nijmegen

Sala, Arij, 6 december 1970

Zeist

Middelman, Jacqueline Mathilde, 2 augustus 1970
Middelman, John Richard, 2 augustus 1970
Middelman, Patrick Ronald, 2 augustus 1970

HUWELIJK

Arnhem

Tonsbeek, Gerarda Cornelia Evelyn en Bruininkweerd, Frank,
24 juli 1970

Apeldoorn

Vels, Berendina en Kijk, Reint Tonis, 3 december 1970

Groningen

Koens, Bartje en Weening, Hermina Catharina,
7 augustus 1970

OVERLEDEN

Groningen

Ornée-Rijnders, Cornelia Hendrika Adriana, 8 december 1970
van der Veer, Etske, 29 november 1970
Wringer, Jurriaan, 9 december 1970

Utrecht

van der Pas-Bouman, Arendtje, 18 december 1970

Mutaties in de Nederlandse zending

District Eindhoven:

E. M. H. Engelbert, president
District Noord-Holland/Utrecht:
Aldert Last, tweede raadgever
Gemeente Alkmaar:
A. A. Vreven jr., gemeentepresident

Mutaties in de ring Holland

Bisschop Rotterdam-Noord (6 december 1970)

Ontheven:

Chr. D. Sigmund, bisschop
J. T. Wiessenhaan, eerste raadgever
J. P. van Boxel, tweede raadgever
Ondersteund:
A. Noot sr., bisschop
J. P. van Boxel, eerste raadgever
W. J. M. Rosendaal, tweede raadgever

Nieuwe leden hoge raad (13 december 1970)

Aangesteld:

P. G. Brinkman, Den Haag

J. G. Decker, Amsterdam

Chr. D. Sigmund, Rotterdam-Noord

R. A. Mensink, Rotterdam-Noord

A. Noot jr., Rotterdam-Noord

A. Geertsma, Schiedam/Vlaardingen

Zendingspresidentschap van de ring (13 december 1970)

Ontheven:

L. F. C. Frölich, zendingspresident

G. Diender, eerste raadgever

D. van de Spek, tweede raadgever

Aangesteld:

G. Diender, zendingspresident

D. van de Spek, eerste raadgever

Zondagsschoolsuperintendentschap van de ring

(13 december 1970)

Ontheven:

P. A. Friederichs, superintendent

G. Geertsma, eerste assistent

J. Braam, tweede assistent

Aangesteld:

J. Braam, superintendent

OOJV-superintendentschap van de ring

Ontheven:

A. Noot jr., eerste assistent

A. Gunster, tweede assistent

Aangesteld:

A. Gunster, eerste assistent

H. van Damme, tweede assistent

Bisschap Den Haag (13 december 1970)

Ontheven:

P. G. Brinkman, eerste raadgever

R. H. Shorten, tweede raadgever

Aangesteld:

R. H. Shorten, eerste raadgever

J. P. van Oudheusden, tweede raadgever

De opleiding voor leraren en leraressen

Een behoefte aan goede leerkrachten

Als nooit tevoren is er in de Kerk behoefte aan grootse en bewame leerkrachten. Deze wereld met haar snelle ontwikkelingen, haar straalvliegtuigen, en haar toenemende bevolking, biedt ongekende mogelijkheden en zegeningen, maar bergt ook verdrukkingen en verleidingen in zich die nooit eerder in de geschiedenis zijn opgetekend. Kinderen, jonge mensen en volwassenen hebben heel vaak leiding en richtlijnen nodig.

De mensen hebben bewame leraren nodig die hen kunnen helpen bij het aanboren van goede bronnen en het verwerven van blijdschap en geluk. Ze hebben ook hulp en leiding nodig om niet in valkuilen te lopen en niet in de problemen verstrikt te raken. Er is een verschrikkelijke behoefte aan goede leraren die kinderen, jonge mensen en volwassenen

doen verstaan wat nu echt belangrijk is in dit leven; en die hen de richtlijnen geven en de mogelijkheden bieden waardoor ze kunnen leren welke wegen de beste zijn en hoe ze gevolgd moeten worden.

Het is zaak gedrag ten goede te veranderen

Lesgeven in het Evangelie is tegenwoordig geen kwestie van „ingieten” van kennis. Het is geen demonstratie van wat de leraar allemaal wel weet; het gaat er evenmin om enkel en alleen de kennis van kerkelijke leerstellingen te vergroten. **Het hoofddoel van het lesgeven in de Kerk is het teweegbrengen van veranderingen ten goede bij jongens en meisjes, mannen en vrouwen. Het gaat erom de mensen te brengen tot het overdenken en doorvoelen van de waarheden en de beginselen**

van het Evangelie om ze er tenslotte iets mee te laten doen.

Leiders zijn ook leraren

De leiders in der Kerk zijn ook leraren — goed, middelmatig of slecht. Een ringpresident, bisschop, priesterschapsleider, raadgeefster van de ZHV, een ambtenares in het jeugdwerk, een activiteitenleider van de OOV, een superintendent van de zondagsschool — ze vervullen allemaal wel eens zo nu en dan en hier en daar de functie van leraar of lerare. Deze en andere kerkelijke leiders onderwijzen al wanneer zij een boodschap doorgeven of vergaderen met comités of andere groepen om kerkprogramma's en beginselen van het Evangelie te bespreken. Verbetering van hun bewaamheid tot lesgeven verhoogt hun geschiktheid om de gewenste veranderingen bij de mensen te veroorzaken.

14 APR 1971